

KAPITOLA V

I wish I could fly – Naše angličtinářka – Co jedí mořské želvy? – Čísi dredy mě ve snu šimrají na bříše

1/

A nyní vám, milé dámy, budu vyprávět, jak jsem cestovala do New Yorku já. Letěla jsem tam před dvěma lety, za Jeffem. (Kdo je Jeff? Vydržte, za chvíli se to dozvíte.)

Už týden před odletem začínám být nervózní; jak se den odletu blíží, moje nervozita se pochopitelně stupňuje.

Taxikář, který mě veze na letiště, se pokouší vtipkovat, ale já ho neposlouchám, neboť musím stále kontrolovat, jestli mi z kabelky nevypadl pas, peníze nebo letenka. Tváře mám rozpálené, ale ruce a nos mám ještě studenější než jindy. Když se přede mnou otevrou hydraulické dveře **ODLETY** (anglické nápisy na rozdíl od mámy nevnímám), jsem už tak vystresovaná, že musím okamžitě zamířit k nejbližším záchodům. Matčin pojízdný kufr **Samsonite** si беру s sebou, neboť se panicky obávám, že venku by mi jej někdo ukradl. Zavřít dveře těsné kabinky není ovšem vůbec snadné. V zrcadle nad umývadly pozorují moje úsilí dvě přítomné ženy (co si myslí, nevím, ale rozhodně se nedomnívají, že jsem letuška...).

Na odchodu z toalet si krátce zkontroluju, jestli mi nevypadl z kabelky pas, peníze nebo letenka, a potom už na jedné z modrých obrazovek rychle hledám svůj let. Není tam! Začínám panikařit a jednoho z procházejících česky mluvících pilotů chytím za oprýmkovaný rukáv.

„Mohl byste mi říct, proč tu není New York!“

Slyším ve svém hlase počínající hysterii, ale nedokážu ji potlačit.

Pilot se obrátí ke svým dvěma kolegům.

„Proč tu není New York?“ opakuje po mně pobaveně.

Pohlédne na obrazovku a vzápětí na můj kufr.

„Řekl bych, že **odlétáte**, ne?“

Nechápavě přikývnu. Pilot se ironicky usměje.

„Tak proč se díváte na **přílety**?“

Zrudnu, rozpačitě mu poděkuju a odcházím hledat obrazovku s **odlety**. Můj let tam skutečně je – a je zde i číslo odbavovací přepážky. Zapišu si ho na lístek papíru, abych ho nezapomněla.

„Kolik zavazadel?“ zeptá se mě blondýna za přepážkou, když k ní – s lístečkem v ruce – přistoupím.

„Dvě,“ říkám. „Tenhle kufr a tuhle kabelu – ale tu bych si chtěla vzít do letadla.“

„Takže jedno,“ říká blondýna a ušklíbne se. „Uličku, nebo okno?“

„Okno, prosím,“ říkám odměřeně.

Pokouším se zmobilizovat svou asertivitu. Tahle psychická troska přece nejsem já!

„A jsem nekuřák, takže kdyby to šlo –“

„**Všechny** naše lety jsou **už léta** nekuřácké,“ poučí mě znuděně slečna. „Jedenáct deset, východ B 6.“

Očividně mne považuje za odbavenou, ale já odmítám přepážku opustit.

„B 6?“ zeptám se s obavou v hlase. „Kde to je?“

Slečna vzdychne, podívá se na mě a dá se do vysvětlování.

V baru **Meeting point** se podívám na nápojový lístek, abych zjistila, kolik zde stojí minerálka; potom si koupím minerálku z automatu. Zapiju kinedryl a projdu pasovou kontrolou. Tvářím se tak nejistě, jako kdybych měla v příručním zavazadle pět kilo čistého heroinu. Připadá mi, že celníci mě pozorují poněkud podezíravě. Zpotím se. V tranzitu najdu příslušný východ, posadím se mezi cestující a pro jistotu se ještě zeptám nejbližšího souseda, zda jsem tu opravdu správně. V kabelce mám Cosmopolitan (**českou** verzi), ale číst teď nedokážu. Čekám na výzvu k nástupu, v ruce křečovitě svírám palubní vstupenku a modlím se, aby nebyly turbulence. Rozhodnu se, že než definitivně vypnu mobil, zavolám ještě matce, přestože jsme se dohodly, že se ozvu až z New Yorku.

„Děje se něco?“ diví se máma. „Zrušili let?“

„Ne,“ říkám. „Volám ti, že už jsem v tranzitu.“

Ve sluchátku je krátkou chvílí ticho. Potom se matka suše zasměje.

„No výborně, honey. Tak jsi to dokázala.“

Když skončíme, trochu uraženě mobil vypnu.

Potom se rozhlédnu, zda se nikdo nedívá, vytáhnu z kabelky plyšového klokánka – a rychle ho políbím.